

και μια ζωη από θανάτο αγεμίζει
— πειστηριο της συμβολης του.

Ντινος Σιωτης

ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

Φυσικεί ουειρά από φηλα
που πεφτουγέ απροσμεγα
στα χαμηλά ταβαγιά
η φωνή σου δεγ ειναι πια ζεστή^{ΑΙΩΝ}
τώρα κρυώνεις με το παραφυλακρό^{ΑΙΩΝ}
ο φούρος σου αλεθει τα λιβαδιά
και τα ποταμιά γεμισαν από αγερα
βροχέρο
ξυπνας λυπητερη
σηκωνεσαι θλιψενη
χακεσαι απ τα ματια μου και δεγ σε
βρισκω
χωρις φτερα μεσ στα ποιηματα μου
μπακιοθγαγινεις
μου φεργεσαι παραξενα
τα ματια σου τα στελγεις
καθε τοσο στο γιατρο
φεγγαρια παραμογευευγε το περασμα
σου
λιμανια κομμουνται με βαπορια που
δεν θαρθουν
ριξε τα ζαρια στην ασπρη πλακα
κανε μια κινηση γα σωθεις
στο πλαι ενα βημα κανε
πηγανε στην αλλη καμαρα
και πανω στο σπασμεγο τραπεζι θα
δεις
του καγιουργιο αγαπηνευστηρα.

Ανδρεας Σουβαλιωτης

ΑΠΟΗΧΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σκοταδί μεσά στου κοσμο της μουσι-
κής
που οι άλλοι του επλασαν
για να ρίζωσεις εκεί.
Προσπαθήσε, αγεβγήχε,
ξαφνιάσε και εδώσε σε μας,
οτι τουλειψε,
ο,τι εκλαψε καταστρέφουτας:
Πρεμια και Φως.

ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΑΠΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Αγαμιγγων χρωματα, αναμιγγων γευσεις,
μια παγτα ο ηλιος με κοιταιει.
Χωριζω τα δυο ποταμια μι ενα βλεψια,
σαν εκειγο το ατελειωτο βλεψια του
θανατου.
Ζω τις χαμπαγες, τα αηδονια, την γαληνη,
που δευ λειπουν, ουτε θα λειψουν.
Ομως ολοι οι τοιχοι χωριζουν δυο κοσμους
και του αλλο δευ του ξερω πια.
Οταν ολοι ψιθυριζουν στις χαμηνες
ζωες,
και βλεπουν τα λουλουδια να χορευουν,
η γυαλαδα της γυχτας μου λειπει,
μου λειπει τοσο,
ωστε να ζω...

Σωτηρης Τριβουζας

ТА ПОУЛІА

Καθε φυλοπωρο θυμασιαι τα πουλια
αυτα που δεν αφεθηκαν στο μαχριγο
ταξιδι
που σεργιαζουν τη μοναξια τους
στα τηλεγραφοξυλα
και χανονται τα ιχνη τους στο πεθα-
μενο
χαλασαι

Τη γυχτα χρονιζουνε το τζαμι μου
κι ακουγουται οι πονεμενες οικιαγες
τους.

ANDANTE CANTABILE

Δεν εχει δρομους τουτη η πολιτεια πουλια δεν εχει στα κλαδια των δευτρων δεν εχει αμερικινους διαβατες στα σοκακια της περνουν μοναχα οι μερες και αφηγουν μωρα στηγματα στα ροδιγα μανγουλα των παιδιων.